

Arrest

nr. 200 738 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige
kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VAN DOREN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 24 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. VAN DOREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster dient op 7 november 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen in hoofdte van haar zoon, de tweede minderjarige verzoeker, werden aangehaald.

1.2. Op 7 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 7 november 2016 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.11.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

I.T.

En twee minderjarige kinderen:

I.M.B.

I.M.R.

nationaliteit: Pakistan

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Er werden medische redenen ingeroepen voor I.M.R.

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 3.3.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt onder meer de schending aangevoerd van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

(...)

De arts-adviseur stelde het volgende in haar medisch advies:

(...)

De bestreden beslissing gaat helemaal niet in op de specifieke situatie van verzoeksters zoon. Ook het medisch advies van de arts-adviseur motiveert op geen enkel moment waarom de aandoening van verzoeksters zoon geen reëel risico zou inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling indien de noodzakelijke begeleiding in het land van herkomst niet beschikbaar zou zijn, en toont aldus niet aan waarom diens ziekte geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster ziet wel in dat de ernstige problematiek van haar zoon niet onmiddellijk levensbedreigend is, maar het is voor verzoekster wel afdoende duidelijk dat de noodzakelijke behandeling, verzorging, en opleiding voor haar zoon helemaal niet aanwezig is in haar land van herkomst, Pakistan. Haar zoon komt bij een gedwongen terugkeer dan ook manifest in een 'onmenselijke of vernederende situatie of behandeling' terecht.

Uit het standaard medisch getuigschrift (vraag D) blijkt immers dat indien behandeling niet wordt opgestart, verzoeksters zoon riskeert niet op leeftijd te kunnen spreken, hetgeen verder remmend kan werken op zijn affectieve en intellectuele ontwikkeling, en dat indien behandeling niet of laattijdig wordt opgestart dit levenslange gevolgen kan hebben op zijn dagelijks functioneren.

Gelet op voorgaande kan een blote bewering als zou er geen risico zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen voorhanden zijn in het land van herkomst, niet aanvaard worden. Minstens motiveert de verwerende partij niet hoe dit te begrijpen valt, meer bepaald dat desondanks alle beschikbare gegevens toch geoordeeld wordt dat verzoeksters zoon ook zonder behandeling in het land van herkomst niet in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen.

De ambtenaar-geneesheer, die conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de medische situatie te beoordelen, heeft een onbegrijpelijk advies gegeven omdat niet gemotiveerd wordt waarom de neurologische spraakontwikkelingsstoornis geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt zelfs indien de vermelde begeleiding in het thuisland niet beschikbaar zou zijn.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling een machtiging tot verblijf kan krijgen indien deze persoon lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of indien deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Artikel 9ter Vreemdelingenwet is bijgevolg tweeledig: iemand komt in aanmerking voor een machtiging tot verblijf indien aan één van de twee voorwaarden is voldaan.

Indien we kijken naar het tweede criterium vervat in artikel 9ter, komt men in aanmerking indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit criterium vereist bijgevolg dat er gekeken wordt of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Men kan niet louter op basis van de ziekte van verzoeksters zoon en zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te bekijken, bepalen of dit tweede criterium vervat in artikel 9ter al dan niet vervuld is.

Verwerende partij oordeelde dat deze ziekte geen recht geeft op een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter. Verwerende partij oordeelde bijgevolg dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer doordat er geen adequate behandeling voorhanden is. Verzoekster vraagt zich af hoe verwerende partij tot deze conclusie kon komen zonder nader te kijken naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling.

Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijke besturende overheid.

Door op geen enkel moment te bekijken of de noodzakelijke behandeling wel toegankelijk of beschikbaar is in verzoekers' land van herkomst, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter Vreemdelingenwet. Louter op basis van de ziekte van verzoeksters zoon kan men immers niet concluderen dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze.

De formele motiveringsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissing niet inging op verzoeksters' specifieke situatie. Zoals hiervoor werd aangehaald, is artikel 9ter Vreemdelingenwet tweeledig. Een vreemdeling kan een machtiging tot verblijf krijgen indien deze persoon lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of indien deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verwerende partij liet echter na om te motiveren waarom het tweede luik voorzien in artikel 9ter Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de reden waarom de aandoening van verzoeksters zoon geen ziekte zou uitmaken die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit vormt een duidelijke schending van de formele motiveringsplicht.

Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in arrest nr. 83 956 van 29 juni 2012:

"De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen

Dit werd nogmaals bevestigd in arrest nr. 84 293 van 6 juli 2012:

"In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat als een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt weliswaar aangegeven dat "volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [...] de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het EVRM immers een aandoening [vereist] die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte maar er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst". Deze arresten van uw Raad laten niets aan de verbeelding over: verwerende partij diende te motiveren waarom het tweede luik van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn. Door dit niet te doen beging verwerende partij dan ook een schending van de formele motiveringsplicht. (...)"

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster beaamt dat haar zoon niet lijdt aan een aandoening die niet onmiddellijk levensbedreigend is.

Waar zij stelt dat de noodzakelijke behandeling niet aanwezig is in Pakistan waardoor haar zoon in een onmenselijke of vernederende situatie of behandeling terechtkomt, beperkt zij zich tot een ongestaafd betoog.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012." Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, voorziet dus dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in

een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 30.03.2017 en wordt vastgesteld dat “er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980)”.

Uit dit medisch advies blijkt dat de arts-adviseur erkent dat verzoeksters zoon een spraak-taalontwikkelingsstoornis heeft die een langdurige logopedische behandeling zou vereisen. Hij concludeert echter dat dit geen levensbedreigende aandoening is en zelfs indien de vermelde begeleiding in het thuisland niet beschikbaar zou zijn, dit niet betekent dat verzoeksters zoon onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

In het kader van artikel 3 EVRM is het nochtans vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de juridische en feitelijke motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Waar zij de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en voorhoudt dat ze niet nauwkeurig en volledig is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Verzoekster, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 schrijven voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het medisch advies van 3 maart 2017. Dit medisch advies, dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt en er in gesloten omslag aan werd gevoegd, luidt als volgt:

“Artikel 9ter§3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.11.2016.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28/10/2016 en de bijlagen die geen medische attesten zijn

(Logopedisch aanvangsplan 01/09/2016, inschrijving in Basisschool De Pijl, advies voor logopedische begeleiding 25/10/2016, medische voorschriften voor logopedie 29/12/2015 en 01/02/2016), blijkt dat het om een spraak-taalontwikkelingsstoornis gaat die langdurige logopedische begeleiding zou vereisen. Dit is geen levensbedreigende aandoening en zelfs indien de vermelde begeleiding in het thuisland niet beschikbaar zou zijn, betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.4. Verzoekster voert aan dat het medisch advies op geen enkel moment motiveert waarom de aandoening van haar zoon, een neurologische spraakontwikkelingsstoornis, geen reëel risico zou inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling indien de noodzakelijke begeleiding in het land van herkomst niet beschikbaar zou zijn. Het advies is voor haar dan ook onbegrijpelijk. Ze wijst erop dat uit het standaard medisch getuigschrift (vraag D) immers blijkt dat indien de behandeling niet wordt opgestart, haar zoon riskeert niet op leeftijd te kunnen spreken, hetgeen verder remmend kan werken op zijn affectieve en intellectuele ontwikkeling, en dat indien behandeling niet of laattijdig wordt opgestart dit levenslange gevolgen kan hebben voor zijn dagelijks functioneren.

3.5. In het licht van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, moet worden nagegaan of de vaststellingen en het besluit van de arts-adviseur afdoende, dit is pertinent en draagkrachtig, zijn in het licht van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. In het tweede toepassingsgeval moet in beginsel worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd. In het tweede toepassingsgeval dient er geen sprake te zijn van een acute levensbedreigende ziekte, maar is wel vereist dat de voorgelegde aandoening of ziekte een zekere graad van ernst kent. Een banale aandoening volstaat dus niet (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073; RvS 9 december 2015, nr. 232.141).

Op basis van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet kan een aanvraag onontvankelijk worden verklaard indien de ingeroepen ziekte of aandoening “*kennelijk*” niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting blijkt dat deze onontvankelijkheidsgrond van toepassing is wanneer de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging (*Parl.St.* Kamer 2011-2112, doc nr. 53K1824/001, 4). In dit geval is er dan ook geen onderzoek nodig naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling voor de ziekte of aandoening in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in § 1 van dit artikel vermelde risico volledig toekomt aan de arts-adviseur die beschikt over een vrije beoordelingsbevoegdheid en waarbij de Raad zich voor wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen. Deze vrije beoordelingsbevoegdheid houdt in dat van arts-adviseur niet kan worden vereist dat hij, bij het opstellen van zijn medisch advies, verwijst naar stavingsstukken, noch dat hij zich moet steunen op

feitelijke elementen of bijkomende vaststellingen. Evenmin kan de arts-adviseur ertoe worden verplicht de beweegredenen voor de vaststellingen in zijn medisch advies te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid (RvS 20 april 2017, nr. 237.959).

Deze beoordelingsvrijheid doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende moeten zijn gemotiveerd, wat onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de arts-adviseur een arts is, impliceert aldus niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

3.6. De Raad stelt vast dat bij de medische verblijfsaanvraag van 7 november 2016 een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) werd gevoegd van 28 oktober 2016 waarin wordt vermeld dat verzoeksters zoon lijdt aan de aandoening dysfasie, hetgeen een neurologische spraak-taalontwikkelingsstoornis is. Uit het medisch advies blijkt dat deze *“spraak-taalontwikkelingsstoornis”* niet wordt betwist.

Als behandeling wordt in het SMG een langdurige logopedische begeleiding voorgesteld. In punt *“D/Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet”* werd door de behandelende arts geschreven: *“Het niet op leeftijd kunnen spreken gaat uiteraard ook remmend werken op de affectieve (gevoels-) en intellectuele (verstandelijke) ontwikkeling. Indien de behandeling laattijdig of nooit wordt opgestart, riskeert de jongen levenslange gevolgen te ondervinden met betrekking tot dagelijkse functioneren in de samenleving.”*

3.7. Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur vooreerst is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van het eerste toepassingsgeval onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name dat de aandoening niet levensbedreigend is. Dit leidt dan ook tot de conclusie dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, hetgeen door verzoekster ook niet wordt betwist.

Daarbij aansluitend stelt de arts-adviseur *“en zelfs indien de vermelde begeleiding in het thuisland niet beschikbaar zou zijn, betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld”*. Deze stelling wordt door arts-adviseur geponeerd maar een aparte inhoudelijke beoordeling van de aandoening in het licht van het tweede toepassingsgeval onder artikel 9ter die deze stelling onderbouwt, blijkt evenwel niet. Weliswaar wordt gesteld dat de aandoening niet levensbedreigend is, maar de Raad merkt op dat uit het gegeven dat de aandoening niet levensbedreigend is, conform vaste rechtspraak, niet kan en mag worden afgeleid dat er ipso facto geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling is indien de voormelde begeleiding niet beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Verder kan de Raad nergens lezen dat de voorgelegde aandoening zo banaal is of geen zekere graad van ernst kent, laat staan een manifest gebrek aan ernst, dat er hoe dan ook geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling is wanneer in het land van herkomst geen behandeling kan worden verkregen.

Hoewel de arts-adviseur niet kan worden verweten zich voor deze stelling te baseren op zijn eigen inzichten en overtuigingen – dergelijk recht vloeit immers rechtstreeks voort uit zijn beoordelings-vrijheid – kan wel worden verwacht dat deze arts de gedachtegang achter deze stelling op afdoende wijze uiteenzet. Deze formele motiveringsvereiste klemmt des te meer in het licht van de inhoud van het SMG van 28 oktober 2016 en wat door de behandelende arts werd geattesteerd in punt D. Het staat de arts-adviseur op zich vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende geneesheer van verzoekster zoon in de voorgelegde medische attesten en de aangehaalde medische problematiek dan wel de vooropgestelde behandeling niet te aanvaarden, maar dan dient hij in zijn advies wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt.

In casu zet de arts-adviseur geen inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde aandoening in het licht van het tweede toepassingsgeval onder artikel 9ter uiteen die hem tot voormelde stelling brengt.

Noch verzoekster, noch de Raad kunnen zich als het ware verplaatsen in het hoofd van de arts-adviseur, teneinde kennis te nemen van de eigen inzichten en inhoudelijke beoordeling van laatstgenoemde, op grond waarvan hij – op basis van zijn eigen competenties –, ook in dit geval, tot de stelling komt dat zelfs indien de vermelde begeleiding in het thuisland niet beschikbaar zou zijn, dit niet betekent

dat verzoeksters zoon onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Hierbij merkt de Raad tevens op dat in het licht van het voorgelegde SMG niet kan worden geponeerd dat de vaststellingen die de arts-adviseur er uit afleidt zodanig “*evident*” zijn dat zij geen verdere motivering behoeven.

Om tegemoet te komen aan de noodzaak voor de rechtsonderhorige om te kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund, is het dan ook vereist dat de arts-adviseur zijn inzichten en inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde aandoening in het licht van het tweede toepassingsgeval onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet veruitwendigt en op voldoende en concrete wijze motiveert zodat verzoekster in staat is te begrijpen waarom de medische verblijfsaanvraag van 7 november 2016 is geweigerd, quod non in casu.

3.8. Verwerende partij wijst in de nota met opmerkingen nogmaals op de vaststellingen van de arts-adviseur maar uit het louter voorhanden zijn van deze vaststellingen volgt nog niet dat het medisch advies is voorzien van een afdoende motivering. De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

3.9. Gelet op bovenstaande blijkt dat het medisch advies van de arts-adviseur van 3 maart 2017 – dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing – niet afdoende is gemotiveerd en dus met een formeel motiveringsgebrek is behept.

De bestreden beslissing die, zoals reeds gesteld, volledig aan dat advies is opgehangen, is derhalve met hetzelfde gebrek behept.

De verwerende partij brengt in haar nota geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden.

Het besproken onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond zodat de overige onderdelen geen verdere bespreking behoeven. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES